

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts w dniu 15 czerwca 2010 r. — Andrejs Eglītis i Edvards Ratnieks przeciwko Latvijas Republika Ekonomikas ministrija

(Sprawa C-294/10)

(2010/C 221/46)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Andrejs Eglītis i Edvards Ratnieks

Strona pozwana: Latvijas Republika Ekonomikas ministrija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, aby można było uznać, iż podjął wszelkie racjonalne środki w celu uniknięcia nadzwyczajnych okoliczności, ma obowiązek odpowiedniego rozplanowania swoich zasobów, tak aby można było wykonać przewidziany lot po ustaniu wcześniej nieprzewidzianych nadzwyczajnych okoliczności, to znaczy w określonej chwili po przewidzianej godzinie wylotu?
- 2) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy art. 6 ust. 1 ww. rozporządzenia ma zastosowanie przy określaniu minimalnej rezerwy czasu, którą powinien przewidzieć przewoźnik przy rozplanowywaniu swych zasobów we właściwym czasie, jako ewentualne przewidywalne opóźnienie, na wypadek wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 15 czerwca 2010 r. — G. Valčiukienė i in. przeciwko Pakruojo rajono savivaldybės taryba i in.

(Sprawa C-295/10)

(2010/C 221/47)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (naczelny sąd administracyjny Litwy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Genovaitė Valčiukienė, Julija Pekelienė, visuomeninė organizacija Lietuvos žaliųjų judėjimas (organizacja pożytku publicznego „Litewski Ruch Zielonych”), Petras Girinskis i Laurynas Arimantas Lašas.

Strona pozwana: Pakruojo rajono savivaldybės taryba (Rada Gminy Pokroje), Šiaulių visuomenės sveikatos centras (Ośrodek Zdrowia w Szawłach) i Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentas (Powiatowy Wydział Ochrony Środowiska w Szawłach).

Interwenienci: UAB Sofita, UAB Oltas, Šiaulių apskrities viršininko administracija (Starostwo Powiatu Szawelskiego), Rimvydas Gasparavičius i Rimantas Pašalžkinskas.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozstrzygnięcie, że strategiczna ocena wpływu na środowisko nie jest obowiązkowa w wypadku miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które w swych szczegółowych postanowieniach wzmiankują tylko jeden przedmiot działalności gospodarczej — zgodnie z tym, co stanowią przepisy prawa Republiki Litewskiej, w szczególności pkt 3.4 dekretu Rządu Republiki Litewskiej nr 967 z dnia 18 sierpnia 2004 r. w sprawie zatwierdzenia zasad postępowania w odniesieniu do strategicznej oceny wpływu na środowisko planów i programów — może zostać uznane za stanowiące wyszczególnienie rodzajów planów i programów w rozumieniu art. 3 ust. 5 dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (¹)?

2) Czy przepisy prawa krajowego mające zastosowanie w niniejszej sprawie — zgodnie z którymi, bez ustalania w każdym konkretnym wypadku czy występuje potencjalnie znaczący wpływ na środowisko, nie ma potrzeby przeprowadzania strategicznej oceny wpływu na środowisko w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dotyczących małych działek gruntu, takich jak plany będące przedmiotem niniejszego postępowania, tylko na tej podstawie, że plany te wzmiankują jeden przedmiot działalności gospodarczej — są zgodne z wymogami art. 3 ust. 2 lit. a), art. 3 ust. 3 oraz art. 3 ust. 5 dyrektywy 2001/42?

3) Czy przepisy dyrektywy 2001/42, a w szczególności jej art. 11 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że w stanie faktycznym, takim jak w niniejszej sprawie, gdy przeprowadzono ocenę wpływu na środowisko zgodnie z wymogami dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko⁽²⁾, wymogi określone w dyrektywie 2001/42 nie mają zastosowania?

4) Czy zakres zastosowania art. 11 ust. 2 dyrektywy 2001/42 obejmuje przepisy dyrektywy 85/337?

5) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte — czy okoliczność, że przeprowadzono ocenę zgodnie z wymogami dyrektywy 85/337 oznacza, że obowiązek przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko zgodnie z wymogami dyrektywy 2001/42 w stanie faktycznym takim, jak w niniejszej sprawie, stanowiłby przejaw powtarzania ocen w rozumieniu art. 11 ust. 2 dyrektywy 2001/42?

6) W wypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie piąte — czy dyrektywa 2001/42, a w szczególności jej art. 11 ust. 2, nakłada na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia w prawie krajowym wspólnych lub skoordynowanych procedur dotyczących ocen, jakie należy przeprowadzać zgodnie z wymogami dyrektywy 2001/42 i dyrektywy 85/337 w celu uniknięcia powtarzania ocen?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 16 czerwca 2010 r. — Bianca Purrucker przeciwko Guillermo Vallésowi Pérezowi

(Sprawa C-296/10)

(2010/C 221/48)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bianca Purrucker

Strona pozwana: Guillermo Vallés Pérez

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepis art. 19 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾ znajduje zastosowanie jeżeli sąd państwa członkowskiego, do którego zwróciła się jedna ze stron w przedmiocie odpowiedzialności rodzicielskiej jest właściwy tylko w zakresie środków tymczasowych a następnie druga strona zwróciła się do sądu innego państwa członkowskiego w związku z tym samym przedmiotem postępowania w celu wydania przez ten sąd rozstrzygnięcia co do istoty?

2) Czy przepis ten należy stosować również wówczas, jeżeli orzeczenie wydane w przeprowadzonym oddzielnie postępowaniu w przedmiocie środków tymczasowych w jednym państwie członkowskim nie może zostać uznane w innym państwie członkowskim w rozumieniu art. 21 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003?

3) Czy zwrócenie się do sądu państwa członkowskiego w celu przeprowadzenia w sposób oddzielny postępowania w przedmiocie środków tymczasowych i zwrócenie się do sądu w celu wydania rozstrzygnięcia co do istoty w rozumieniu art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 należy traktować tak samo, jeżeli zgodnie z prawem proceduralnym tego państwa w celu wyeliminowania braków prawno proceduralnych niezbędne jest późniejsze zwrócenie

⁽¹⁾ Dz.U. L 197, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 40.